

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: III.

November 2018

Číslo: XI.

„VERÍM VO VZKRIESENIE TELA A V ŽIVOT VEČNÝ.“

Zachovalo sa nám svedectvo Rózy Kennedyovej, ktorá prežila smrť troch svojich slávnych synov s vierou v ich vzkriesenie. Keď sa jej pýtali na jej životnú filozofiu, odpovedala takto:

„Teraz, keď mám skoro 84 rokov, prichádzam uvažovaním na to, čo ma urobilo v živote tak šťastnou aj pri toľkých bolestných zážitkoch. Bola to viera. Keby mi Boh odňal všetky svoje dary: zdravie, telesnú silu, bohatstvo i vzdelanie a chcel by mi ponechať iba jeden, prosila by som Ho, aby to bola viera v Neho, v jeho milosť a dobrotivú lásku. S vierou vo večný život by som vedela oželiť stratu všetkých ostatných darov a zostať pri tom šťastnou. Keď mu dôverujem, ponechávam všetko jeho neomylnnej starostlivosti. Keď začínam svoj deň modlitbou, v ktorej sa mu celá odovzdávam, potom som dokonale šťastná a pokojná. Potom sa netrápim nad tým, aké rany ma čakajú, pretože viem, že všetky sú súčasťou jeho božských plánov a že On sám sa postará o mňa i o tých, ktorých milujem.“ V živote jej pomáhali meditácie od kardinála Newmana, ruženec a pobožnosť križovej cesty. „Učila som sa mlčať pri nespravodlivých obvineniach s Kristom. Učila som sa nenariekать v bolestných situáciách s jeho matkou, neblomne kráčať vpred za svojím poslaním a opakovať si: „Otče, nech sa stane tvoja vôľa...“ Pri dvanástom zastavení myslievam teraz na svojich synov, na posledné okamihy ich života, na ich odhodlanie slúžiť dobru svojich ľudských bratov a mlčky sa skláňam pred svätou vôľou Božou. Myslím na svojho Joeho, ktorého lietadlo explodovalo nad oceánom. Spomínam na chvíle, keď som kľáčala pri rakve svojho zavraždeného Johna v rotunde vo Washingtone

a kráčala so svojou nevestou Ethel a jej desiatimi deťmi za rakvou svojho Bobba v New Yorku. A keď prichádzam k štrnástemu zastaveniu a hľadím s Pánovou Matkou, ako ukladajú mŕtve telo jej Syna do hrobu, myslím na zmŕtvychvstanie tých, ktorých som načas stratila, na stretnutie s manželom a synmi, ktoré už nebude načínať strach, že sa zas rozídeme. Toto mi dáva odvahu i silu. Viera občerstvuje môjho ducha a so srdcom plným nádeje ďakujem za ňu Bohu, aj keď nemôžem zatajiť, že si pritom niekedy musím utierať slzy.“

Aj my sme s vierou vo večný život odprevadili na ich poslednej ceste už veľa našich blízkych a priateľov. Naše kroky smerujú na miesta ich posledného odpočinku, nielen v čase od 1. do 8. novembra, keď môžeme získať úplné odpustky pre duše v očistci, ale i inokedy. A tam kde je cintorín pri kostole, ideme viacerí pred alebo po sv. omši k ich hrobom, lebo s láskou si na nich spomíname a modlíme sa k Bohu, Darcovi života pozemského i nebeského za ich spásu.

Duch. otec Milan

NAD BOŽÍM SLOVOM

Ježiš odpovedal: „Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas“ (Jn 18, 37).

Sviatok Krista Kráľa zaviedol pápež Pius XI. a stanovil preň pôvodne poslednú októbrovú nedeľu. Prvýkrát sa nedeľa Krista Kráľa slávila na konci Svätého roka 1925 a bola spojená s modlitbami a poklonami, ktoré mali v srdciach veriacich vzbudzovať predsavzatia, aby naprávali svoj život, aby Krista lepšie prijímali za svojho Pána a Kráľa. Liturgickou reformou po Druhom vatikánskom koncile bol tento sviatok povýšený na slávnosť – najvyšší stupeň slávania a preložili ho na poslednú, 34. cezročnú nedeľu v liturgickom roku.

Celý liturgický rok teda vrcholí touto nedeľou. Aj my spejeme k zavŕšeniu nášho života a postavíme sa pred nášho Pána, Kráľa neba i zeme. Podľa evanjelia, ktoré nám je v túto nedeľu hlásané, máme sa usilovať poznávať pravdu a žiť podľa nej. Ježiš Kristus je Pravda. Ak poznávame život Krista a žijeme podľa neho, poznávame pravdu a žijeme z nej a podľa nej. Na svete je však aj veľa klamstva, ktoré je opakom

pravdy. Od koho pochádza? Diabol je luhár a otec lži. Klamstvo sa nachádza vo všetkých sférach ľudského života: medzi politikmi, medzi žiakmi a študentmi, v rodinách medzi manželmi, na pracoviskách. Pravda nevychádza vždy s úst ľudí a ani konanie mnohých nie je prejavom pravdy. Boh nám dáva svoje dary, všetko stvoril pre bytie a človek tu robí neraz smetisko a spôsobuje nešťastie sebe i ostatným. No nesmieme zabúdať, že všetci sa ukážeme pred súdnou stolicou Božou, aby sme sa zodpovedali za svoje skutky /porov. Rim 14, 10-11/.

KDE SA PODELA ŽIVÁ VIERA?

Pri pohľade na praktizovanie kresťanskej viery v našich farnostiach, sa ma zmocňuje obava a zármutok, že sa mnohí ľudia stávajú „koliečkovými kresťanmi“, o ktorých píše kňaz Max Kašparů vo svojej knihe Vieromer. Totiž na krst dovezú rodičia svoje dieťa v kočiaku, na sobáš sa žení s nevestou privezú na peknom aute a po smrti odvezú nebohého alebo nebohú na koliečkách ku hrobu. Takýto opis je síce tragikomický, no skrýva v sebe kus pravdy.

Rodičia sa pri krste zaväzujú ku kresťanskej výchove svojich detí, no ale aká je to výchova, keď s deťmi nechodia do kostola? Na Prvé sv. prijímanie a birmovku viaceré deti síce idú, ale čo potom? A tak sa pýtam, kde sa vytratila živá viera? A či vôbec aj niekedy bola v srdciach viacerých ľudí? Niektoré deti po Prvom svätom prijímaní rodičia dokonca odhlásia z náboženstva a prihlásia na etiku. Dnešná mladá generácia nie je príliš zakorenená vo viere v Boha, lebo v mnohých rodinách sa žije bez viery. Tá sa stala akoby príveskom, ktorý je možné si vziať, len keď sa to „patrí.“ Žiaľ, s takouto realitou sa stretávame. U proroka Izaiáša čítame: „Ak neuveríte, veru neobstojíte“ /Iz, 7, 9/. Žijeme v čase rastúceho prílivu vyznávačov islamu do Európy. V námornej bitke pri Lepante v roku 1571 a v bitke pri Viedni v roku 1683 boli ich útoky odvrátené. Bolo to na mocný príhovor Preblahoslavenej Panny Márie, ktorú vtedy veriaci vzývali s ružencom v ruke o pomoc.

Ako obстоjíme v dnešných časoch? Žime teda vo viere v Boha, ktorá je veľkým darom a s ňou prekonávajme všetky prekážky. A ešte jedno je dôležité: Mať radosť zo svojej viery a byť šťastný a napokon po skončení našej púti na zemi prežívať večné šťastie v nebi.

SVÄTÍ- NAŠE SVETLÁ

24. NOVEMBER - SV. ONDREJA DUNG-LAKA, KŇAZA, A SPOLOČNÍKOV, MUČENÍKOV

Začiatky kresťanstva v krajinách terajšieho Vietnamu siahajú do roku 1533. No čoskoro v časoch krutých prenasledovaní v 17. storočí a potom

s prestávkami aj v 18. a 19. storočí skropila tieto krajiny krv premnohých mučeníkov. Pápež Ján Pavol II. v nedeľu 19. júna 1988 vyhlásil za svätých 117 vietnamských mučeníkov, ktorí po hrozných mučeniach obetovali svoj život za Krista. Je to: 8 španielskych biskupov, ďalej 50 kňazov, z nich 13 Európanov a 37 Vietnamcov, a 59 laikov. Medzi týmito mučeníkmi vyniká matka šiestich detí Agnesa Lê Thi Thành, potom prvý mučeník Vietnamec dominikán Vincent Liem, umučený roku 1773, a najmä Ondrej Dung-Lac, kňaz a misionár. Pastoračnú službu vykonával na viacerých miestach v sťažných podmienkach prenasledovania. Na jednom mieste mu zručili dom, v ktorom býval. Napokon ho uväznili v prefektúre Ly-Nham. Avšak obetaví veriaci poskladali peniaze a vykúpili ho.

Odvtedy si zmenil meno na Lac (čít. lak) a prešiel do inej prefektúry. Pôsobil aj v osobitne nebezpečných provinciách Hanoi a Nam-Dinh. Sťažoval si na nedostatok odvahy: "Tí, čo zomierajú za vieru, idú do neba. My sa však stále skrývame a mŕime peniaze na to, aby sme sa vyslobodili

z rúk prenasledovateľov. Bolo by lepšie dať sa uväzniť a zomrieť!"

Táto túžba sa mu splnila štyri roky po jej vyslovení, keď ho 10. novembra 1839 v Ke-Songu dal uväzniť miestny starosta spolu s iným kňazom. Kňaza Andreja Dung-Laca kresťania síce vykúpili, ale o niekoľko dní ho znovu chytili a 16. novembra 1839 uväznili v meste Hanoi. Tam ho podrobili viacerým výsluchom a nútili ho, aby pošliapal kríž. Keď ostal pevný vo viere, odsúdili ho na smrť s'atím. Rozsudok vykonal 21. decembra 1839.

Z LISTU SVÄTÉHO PAVLA LE BAO TINHA, KTORÝ POSLAL ROKU 1843 CHOVANCOM SEMINÁRA V KE VINHU

(Launay A.: Le clergé tonkinois et ses prêtres martyrs, MEP, Paris 1925, 80-83)

Účasť mučeníkov na víťazstve Krista, hlavy

Ja, Pavol, väzeň pre Kristovo meno (porov. Ef 3,1), chcem vám porozprávať o svojich súženiach, v ktorých som deň čo deň pohrúžený, aby ste mohli, zapálení láskou k Bohu, spolu so mnou chváliť Boha, „lebo jeho milosrdenstvo je večné“ (Ž 136,1). Toto väzenie je naozaj obrazom večného pekla. Popri hroznom týraní každého druhu, ako sú klady, železné reťaze a okovy, je tu nenávisť, pomsta, úklady, neprístojné slová, vyšetovanie, zlé činy, krivé

prísahy, kliatby a potom úzkosti a smútok. Ale Boh, ktorý kedysi vyslobodil troch mladíkov z ohnivej pece, je stále so mnou a vyslobodil ma z týchto súžení a premenil ich na slasť, „lebo jeho milosrdenstvo je večné“.

Uprostred týchto útrap, ktoré iných zvyčajne zlomia, som z Božej milosti naplnený radosťou a útechou, lebo nie som sám, ale som s Kristom.

On, náš Učiteľ, nesie celú ťarchu kríža; na mňa položil iba tú najmenšiu a poslednú čiastku. Veď on nie je len pozorovateľ môjho zápasu, ale je bojovník i víťaz a zavŕšiteľ celého zápasu. Preto má na hlave víťazný veniec a na jeho sláve majú účasť aj jeho údy.

Ale ako mám hľadiť na toto divadlo, keď vidím, ako sa každý deň velitelia, mandaríni a ich pomáhači rúhajú tvojmu svätému menu, Pane, „čo tróniš nad Cherubmi“ (Ž 80,2) a Serafmi?! Pozri, po tvojom kríži šliapu nohy pohanov! Kdeže je tvoja sláva? Keď to všetko vidím, najradšej by som zapálený láskou k tebe s odseknutými údmi zomrel na svedectvo tvojej lásky.

Ukáž, Pane, svoju moc, zachráň ma a posilňuj ma, aby sa v mojej slabosti ukázala a oslávila pred pohanmi sila (porov. 2Kor 12,9), aby tvoji nepriatelia nemohli pyšne dvíhať hlavu, keby som sa azda zapotácal na ceste.

Milovaní bratia, keď toto všetko počujete, vzdávajte v radosi nesmrteľné vdaky Bohu, od ktorého pochádza všetko dobro, zvelebujte so mnou Pána, „lebo jeho milosrdenstvo je večné“. Nech moja duša velebí Pána a môj duch nech jasá v mojom Bohu, „lebo zhliadol na poníženosť“ svojho služobníka a od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky budúce pokolenia (porov. Lk 1,46-48): „lebo jeho milosrdenstvo je večné“.

„Chváľte Pána, všetky národy, oslavujte ho, všetci ľudia,“ (Ž 117,1) lebo „čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných, a čo je svetu neurodzené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh“ (1Kor 1,27-28), aby zahanbil urodzených. Cez moje ústa a cez môj rozum zahanbil filozofov, ktorí sú žiakmi múdrych tohto sveta, „lebo jeho milosrdenstvo je večné“.

Toto všetko vám píšem, aby sa vaša a moja viera zjednotili. Uprostred tejto búrky vyhadzujem kotvu až k Božiemu trónu; živú nádej, ktorá je v mojom srdci.

Vy však, milovaní bratia, „bežte tak, aby ste sa zmocnili venca“ (porov. 1Kor 9,24), oblečte si „pancier viery“ (porov. 1Sol 5,8) a vezmite si Kristove „zbrane do pravej i ľavej ruky“ (porov. 2Kor 6,7), ako učil môj patrón svätý Pavol. „Je pre vás lepšie, keď vojdete do života s jedným okom alebo zmrzačení“ (porov. Mt 18,8-9; Mk 9,43-47), ako keby ste mali všetky údy a vyhodili by vás von.

Pomáhajte mi svojimi modlitbami, aby som dokázal bojovať podľa zákona, čiže „bojovať dobrý boj“ (porov. 2Tim 4,7) a bojovať až do konca, aby som

šťastlivo dokončil svoj beh. A keď sa už v tomto živote nevidíme, naša blaženosť bude v budúcom veku, keď budeme stáť pri tróne nepoškvrneného Baránka a keď mu budeme jednomyselne v jasavej radosi naveky spievať chvály víťazstva. Amen.

SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU

Minulý rok sme si pripomenuli nedožitú 90-narodeniny P. Matúša Karola Vančeka OFMCap, ktorý pôsobil v našej farnosti 23 rokov. Narodil sa 20. mája

1927 vo Vinosadoch pri Pezinku vo vinohradníckej rodine. Po krátkom pobyte v kláštore petrínov v Bruntáli, Karol Vanček 20. januára 1949 vstúpil do noviciátu menších bratov kapucínov v Pezinku vďaka duchovnému vedeniu zo strany kapucína P. Angelusa Senášiho. O rok nato nastúpil na filozofické štúdiá do Bratislavy, odkiaľ ho počas „barbarskej noci“ z 3. na 4. mája 1950 vyviezli do centralizačného kláštora v Kostolnej, neskôr na stavbu Priehrady mládeže. V septembri ho povolali do PTP /pomocných technických práporov/ v Svätej Dobrotivej, Strašiciach, Kladne a v Jinoniciach, odkiaľ bol 31. decembra 1953 prepustený do civilu. Vykonával stavebné práce, neskôr sa zamestnal v Štatistickom vydavateľstve tlačív a vo Vinárskych závodoch. No i tak naďalej udržiaval kontakty so spolubratmi a pokračoval v rehoľnom živote. Dňa 4. októbra 1954 zložil večné sľuby. Preto bol 26. apríla 1961 zatknutý a vyšetrovaný ŠTB v Bratislave na povestnej „Februárke.“ V dňoch 25. 7. – 1.8. 1961 ho odsúdili na 6,5 roka väzenia v procese skapucínmi pod názvom Vojtech Rajner a spol. za podvracanie republiky. P. Matúš sa proti rozsudku odvolal, ale najvyšší súd v Prahe trest nezmenil. Výkon trestu prežil vo väznici Valdice v neľudských podmienkach. Tu spolu s inými kňazmi brúsil sklo na lustre a korálky, pričom sa prach usadzoval na pľúcach. Tu si P. Matúš tajne dopĺňal teologické vedomosti a 15. mája 1962 na odpočívadle v strede schodov prijal kňazskú vysviacku z rúk spoluväzňa biskupa Jána Korca SJ. Na druhý deň vo väzení celebroidal primičnú svätú omšu za asistencie Jána Korca. Súhlas k vysviacke udelil jeho predstavený, tiež uväznený, P. Vojtech Rajner. Vysviacke predchádzalo tajné teologické štúdium pod vedením uväznených profesorov Ladislava Hanusa, Josefa Zvěřinu, Ota Mádra, Jána Diešku, Jána Bártu a ďalších. Vytúžené kňazstvo dosiahol tak paradoxne až vo väzení vďaka uväzneným osobnostiam.

Neskôr 19. januára 1964 Karola Vančeka prepustili na slobodu na podmienku. Vrátil sa do Vinárskych závodov a tajne sa venoval pastorácii

vysokoškolákov a tajne sa stretával i so spolubratmi. Do pastorácie sa smel vrátiť až 15. októbra 1968. Pôsobil ako kaplán v Šoporni /1968/, V Topoľčanoch /1969/, V Bratislave – Najsv. Trojica /1971/. Od roku 1974 P. Matuš pôsobil ako administrátor v Brodskom, v roku 1975 v Senici a od roku 1977 v našej farnosti, kde pracoval 23 rokov pre spásu duší hornoorešancov. Z jeho aktivít spomeňme aspoň niektoré: nové obrazy na oltároch, nové lavice v lodi kostola, rekonštrukcia starej fary, vybudovanie elektrického kúrenia v kostole, vymaľovanie interiéru kostola, obnova strechy a veže kostola, plynofikácia starej fary.... Ušetril značnú časť peňazí na stavbu novej fary, ktorú už zo zdravotných dôvodov nemohol uskutočniť. Pád komunizmu v roku 1989 prijal v očakávaní, že všetci veriaci budú môcť žiť svoju vieru slobodne a nikto sa už nebude báť vyšetovania a následného väzenia. Rád pozýval na výpomoc pred veľkými cirkevnými sviatkami Antona Srhoľca SDB z Bratislavy. Bývalí neprávom odsúdení väzni spomínali na neľudské podmienky v Jachymove a Valdicích. P. Matuš s podlomeným zdravím odišiel z našej farnosti v marci 2000.

Ďalšie roky prežíval v charitnom domove v Pezinku medzi spolubratmi a obklopený starostlivosťou sestier vincentiek. Posledný krát sme ho mohli pozdraviť pri posviacke novej farskej budovy dňa 31. augusta 2003. P. Matuš Karol Vanček zomrel na sviatok Zvestovania Pána, 25. marca 2004 v charitnom domove v Pezinku, v 77. roku života, 42. roku kňazstva a 55. roku rehoľného života. Záušnú sv. omšu a pohrebné obrady vykonal pomocný biskup vtedajšej Bratislavsko - trnavskej arcidiecézy Mons. Dominik Tóth, dňa 31. marca 2004 v Pezinku.

Mária Nováková

ODPUSTKY

Mesiac november začína dôstojnými sviatkami a to sviatkom Všetkých svätých a Pamiatkou na všetkých verných zosnulých. Každý z nás odprevadil na večnosť niekoho veľmi blízkeho, ako sú rodičia, starí rodičia, manžel alebo manželka, sestra, brat ba dokonca aj niektoré z vlastných detí nás predišlo na cestu do večnosti k Bohu. Túžime im niečo ešte pekné obetovať, čo by im pomohlo, aby cítili, že ich stále milujeme a myslíme na nich.

Duším našich blízkych, ktoré potrebujú ešte očistenie pred uzretím Božej tváre, môžeme pomôcť našimi modlitbami a dobrými skutkami, ktoré obetujeme za nich. V novembrovej oktáve (od 1.11. do 8. 11.) môžeme získať raz denne úplné odpustky pre duše v očisti za obvyklých podmienok, ak navštívime cintorín a tam sa pomodlíme za zosnulých,

2. novembra pri návšteve kostola, ak sa pomodlíme za duše zosnulých Otčenáš a Verím v Boha. O získavaní odpustkov od Boha prostredníctvom Cirkvi sa viac dozvieme z Katechizmu katolíckej Cirkvi:

Odpustky sa získavajú prostredníctvom Cirkvi, ktorá na základe moci zväzovať a rozväzovať, ktorú jej udelil Kristus, zakročuje v prospech kresťana a otvára mu poklad zásluh Ježiša Krista a svätých, aby dostal od Otca milosrdenstiev odpustenie časných trestov, ktoré si zasluhuje za svoje hriechy. Cirkev tým chce kresťanovi nielen prísť na pomoc, ale ho chce aj povzbudiť, aby konal skutky nábožnosti, pokánia a lásky.

Keďže aj zosnulí veriaci, ktorí sa očisťujú, sú členmi toho istého spoločenstva svätých, môžeme im okrem iného pomáhať tým, že pre nich získavame odpustky, aby tak boli oslobodení od časných trestov, ktoré si zaslúžili za svoje hriechy /KKC 1478-1479/.

Čo sú odpustky?

Odpustky sú odpustenie dočasných trestov mimo spovede. Pri spovedi sa nám vždy odpúšťa aspoň čiastka dočasných trestov, ktoré sme si od Boha zaslúžili za spáchané hriechy; ale obyčajne sú nám pri spovedi nie odpustené všetky zaslúžené dočasné tresty. Po odpustení hriechov pri spovedi nám vo väčšine prípadov ešte zostávajú dočasné tresty, ktoré si musíme odpykať alebo tu na zemi, alebo v očisti. Tieto dočasné tresty, ktoré nám zostali neodpustené po odpustení hriechov v spovedi, môžu nám byť odpustené mimo spovede (po spovedi), ak získame odpustky, ktoré nám Cirkev udeľuje. Odpustkami teda Cirkev neodpúšťa ani hriechy, ani peklo (večný trest), ale **iba dočasné tresty**, ktoré nám zostali po svätej spovedi. Odpustky nám Cirkev udeľuje z pokladu nevyčerpatelných zásluh Ježiša Krista, Panny Márie a svätých.

Čo je potrebné k získaniu odpustkov?

K získaniu odpustkov je potrebné: 1. aby duša bola čistá od smrteľného hriechu; 2. Aby sme mali úmysel získať odpustky; 3. aby sme vykonali dobrý skutok, ktorý Cirkev obdarila odpustkami. K získaniu odpustkov predpisuje Cirkev nejaký presne určený dobrý skutok, napr.: návštevu kostola, návštevu cintorína, modlitbu, hmotný príspevok na dobrý cieľ, používanie posväteného predmetu a mnoho ďalších iných.

K získaniu **úplných odpustkov** je potrebné:

1. Vykonať skutok, ktorý Cirkev obdarila úplnými odpustkami;
2. Vyspovedať sa (spoved' možno vykonať niekoľko dní pred skutkom obdareným úplnými odpustkami alebo, ak sme v stave posväcujúcej milosti, niekoľko dní po vykonaní odpustkami obdareného skutku; jedna spoved' stačí pre získanie viacerých úplných odpustkov, ak sa medzičasom nedopustíme ťažkého hriechu);

3. Pristúpiť k svätému prijímaniu (podľa možnosti v ten istý deň, v ktorý vykonávame skutok obdarený úplnými odpustkami); k novému získaniu úplných odpustkov je potrebné znova pristúpiť k svätému prijímaniu, 4. Pomodliť sa na úmysel Svätého Otca (stačí raz Otče náš a Zdravas), podľa možnosti v ten istý deň, kedy vykonáme skutok, obdarený úplnými odpustkami.

5. Úplné odpustky môže získať len ten, kto ľutuje všetky (aj všedné) hriechy a je rozhodnutý chrániť sa v budúcnosti všetkých (i všedných) hriechov, slovom len ten, kto nelipne ani k všednému hriechu.

Anna Jurovčíková

PRÍBEH NA ZAMYSLENIE

Po rokoch manželstva som objavil nový spôsob, ako si udržať pri živote iskru lásky. Moja manželka mi navrhla, aby som išiel na rande s inou ženou. „Ale ja som sa rozhodol pre teba,“ namietal som. „Ja viem. Ale ľúbiš aj ju. Život je veľmi krátky, venuj jej svoj čas.“

Súhlasil som. Tá druhá žena, za ktorou ma moja manželka poslala, bola moja matka. Pre pracovné povinnosti a starostlivosť o deti som ju mohol navštíviť len občas. Raz večer som jej zavolať, aby som ju pozval na večeru a do kina. „Čo sa ti stalo? Si v poriadku?“ opýtala sa ma. Moja matka je typ ženy, ktorá si myslí, že večerný telefonát alebo nečakané pozvanie je predzvesťou zlých správ. „Povedal som si, že by bolo fajn byť chvíľu s tebou,“ odvetil som jej. „To by ma veľmi potešilo,“ súhlasila. Keď som ju v piatok po práci išiel vyzdvihnúť, bol som nervózny. Keď mi otvorila dvere, videl som, že aj ona je mierne rozrušená. No zato usmiata žiarila ako anjel. „Povedala som svojim kamarátkam, že idem na rande so svojim synom a takmer mi závideli,“ smiala sa nastupujúc do auta. „Nevedia sa dočkať zajtrajška, aby som im porozprávala, ako som sa mala.“ Zašla aj ku kaderničke a vyobliekala sa ako na posledné výročie svadby.

Reštaurácia, ktorú sme navštívili nebola práve najluxusnejšia, ale zato veľmi útulná. Usadili sme sa a začal som čítať jedálny lístok. Ona dokázala prečítať už len veľké písmená. Sadol som si oproti nej a pozrel na ňu – mama na opačnom konci stola na mňa hľadala s obdivom. Na perách sa jej pohrával šťastný úsmev. „Keď si bol malý, čítala som jedálny lístok ja tebe. Pamätáš sa?“- „Teraz môžeš oddychovať a ja ti odplatím láskavosť,“ odvetil som. Počas večere sme len tak uvoľnene debatovali. Zhovárali sme sa tak dlho, až sme zmeškali film, na ktorý sme sa chystali. Keď som ju priviezol domov, povedala: „Pôjdem s tebou aj nabudúce, ale len ak mi dovoľíš, aby som ťa pozvala ja.“ Súhlasil som. Objal som ju a pobožkal.

„Aká bola tvoja spoločníčka?“ vyzvedala sa moja manželka. „Veľmi príjemná. Omnoho

príjemnejšia, než som čakal,“ odvetil som.

O niekoľko dní moja mama zomrela na infarkt. Zomlelo sa to tak rýchlo, že sa jej nedalo pomôcť. Krátko na to som dostal správu z reštaurácie, v ktorej som s mamou večeral. V odkaze bolo: „Večera bola zaplatená vopred.“ Moja mama tušila, že už tam nebude môcť ísť, napriek tomu zaplatila večeru pre dvoch: „Pre teba a pre tvoju manželku. Nevieš si predstaviť, čo pre mňa znamenal ten večer. Lúbim ťa!“ V tej chvíli som pochopil, aké dôležité je v správnom čase povedať: „Lúbim ťa,“ a dať svojim blízkym priestor, ktorý si zaslúžia. Nič v živote nebude dôležitejšie ako Boh a tvoja rodina – daj im čas, aby sa mohli cítiť milovaní.

VÝZNAMNÉ JUBILEÁ V NAŠEJ FARNOSTI

Dňa 25. 10. 2018 vo svätej omši ďakovali Pánu Bohu za 50. rokov manželstva naši farníci Ján a Anna Kernoví z Horných Orešian.

Dňa 27. 10. 2018 vo svätej omši ďakovali Pánu za 60. rokov manželstva naši farníci Miroslav a Františka Novákoví z Horných Orešian.

Obom manželským párom prajeme a vyprosujeme na príhovor Panny Márie hojnosť pevného zdravia, šťastia, spokojnosti a Božieho požehnania.

ČAKAJÚ NÁS DLHÉ ZIMNÉ VEČERY A MOŽNO AJ DLHÉ LETNÉ VEČERY

V týchto dňoch nastala zmena letného času na zimný čas. Poslednú októbrovú nedeľu sme si hodiny nastavili o hodinu späť, z 3:00 hod. na 2:00 hod. Ako prví zaviedli letný čas vo Švédsku, počas prvej svetovej vojny 14. apríla 1916. Postupne sa do 30. apríla pridali ďalšie krajiny, medzi nimi aj Nemecko i Rakúsko-Uhorsko. Teda na Slovensku sa používal už pred 102 rokmi.

Opatrenie si nezískalo obľubu, po vojne ho zrušili. Naposledy bol u nás zavedený v roku 1979 a trvá až doteraz. Zachovať pôvodný - zimný čas, alebo naopak? Z pohľadu Slovenska by bol asi výhodnejší letný čas po celý rok, ale rozhodnutie musí byť predmetom dohody členských štátov EU. Na pôde europarlamentu a Európskej komisie prebieha diskusia o tejto téme. Ak by sa vrátilo k pôvodnému stredo európskemu času natrvalo, čakajú nás dlhé zimné večery a možno aj dlhé letné večery.

Čo robiť počas dlhých večerov? Televízia? Vynikajúci prostriedok na využitie voľného času, na oddych! Avšak súčasné televízne programy ponúkajú plytkú kultúru. V čase voľna televízia zaplavuje svojich verných násilím, vulgárnosťou a brakom..., masy sú najviac priťahované krvou, sexom a hlúposťou, krikľavo nás dezinformuje škandálmi a nespočetnými prílivmi „čiernych záplav“.

Rozširuje navôkol funkčný analfabetizmus, zo dňa na deň ochudobňuje jazyk.

Preto, najvhodnejšie je počas dlhých večerov si prečítať nejakú zaujímavú knižku, najlepšiu ponuku nám dáva kniha kníh - Biblia. Čítanie Biblie nám pomôže v boji s našimi slabosťami, s presilou zla a túžby nepodľahnúť rafinovaným zotročujúcim nástrahám doby. Do pozornosti dávam Knihu Sirachovho syna. Odporúčam rodičom prečítať svojim deťom vybrané state z uvedenej knihy. Patrí medzi moje najobľúbenejšie knihy. Autorom knihy je Ben Sira. Táto kniha sa líši od kníh Starého zákona, okrem prorockých spisov tým, že uvádza meno svojho autora. Kniha vznikla asi 180 rokov pred Kristom, je to praktická príručka dobrého správania a zaraďuje sa medzi poučné knihy Starého zákona. Kniha obsahuje veľa poučení a pravidiel pre život, ľudské spolunažívanie v rozličných situáciách, ktoré sú stále aktuálne a uplatniteľné v každodennom živote. Autor kladie veľký dôraz na ľudskú múdrosť, ktorú opisuje podľa kritérií a tie sú potrebné pre praktický život. Napríklad: radosť zo života (Sir 14,14-14); starosť o zdravie (Sir 30,14-17); ako sa treba zachovať oproti jednotlivým skupinám ľudí (Sir 8,1-22) správa majetku (Sir 33,20-24; Sir 42,6-7) rozvážnosť, skromnosť (Sir 3,19-26; Sir 10,6-22); opatrnosť v reči (Sir 4,29; Sir 5,15; Sir 27,6-8); boj proti lenivosti (Sir 22,1-2); milosrdenstvo s biednymi (Sir 29,11-18), život v bázni Božej (Sir 34,21-35) a veľa ďalších múdrostí o človeku a spoločnosti.

Náuka Sirachovej knihy je priama a jasná. Základnou bunkou spoločenského života je rodina.

Na čele rodiny je otec, ktorý má podľa pravidiel z orientu dominantné postavenie.

Ing. Marko Novák, CSc.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA NOVEMBER 2018

Evanielizačný: Aby reč srdca a dialóg vždy víťazili nad rečou zbraní.

Úmysel KBS: Nech nás pripomenka svätých a našich zosnulých veriacich podnieti ku skutkom pravej lásky.

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

- Ing. František Benovič /Hor. Orešany/ a Ing. Zuzana Horváthová /Hor. Orešany/

DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

- Timea Popluhárová /Hor. Orešany/
- Esther Mária Kurčíková /Hor. Orešany/
- Annabell Kurčíková /Hor. Orešany/

NA VEČNOSŤ ODIŠLI

- Petronela Blažová, 75-ročná, Hor. Orešany
- Peter Moravčík, 67-ročný, Hor. Orešany

SVIATOSŤ BIRMOVANIA

Po štyroch rokoch bola dňa 7. októbra 2018 pre mladých chlapcov a dievčatá v našej farnosti vyslužená sviatosť birmovania. Boli posilnení Duchom Svätým, aby v tomto svete sa nestratili, ale aby vedeli kto sme a kam smerujeme a mohli tak zodpovedne žiť život po ľudskej a kresťanskej stránke. Celkovo prijalo sviatosť birmovania 42 mladých chlapcov a dievčat.

**DOKONALOSŤ SA DOSAHUJE
MALIČKOSŤAMI, ALE
DOKONALOSŤ NIE JE
MALIČKOSŤ.**

MICHELANGELO BUONARROTI

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.